

Arrest

**nr. 60 674 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 januari 2011 tot weigering tot in over-wegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. SIMONE, die loco advocaat L. LAUDET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten (G.D.)

geboren te (...), op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn: Kosovo die een asielaanvraag heeft ingediend op 17.11.2010

Overwegende dat de betrokkene op 08.04.2009 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem op 22.12.2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus alsook weigering van de subsidiaire bescherming werd genomen vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 01.04.2010 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde. Overwegende dat de betrokkene op 17.11.2010 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene 2 medische attesten voorlegt waaruit blijkt dat zijn vader geslagen werd. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn vader geslagen werd omdat hij niet vertelde dat de betrokkene naar België is vertrokken. Overwegende dat betrokkene met dergelijke verklaringen niet het persoonlijke karakter van zijn problematiek kan aantonen. Overwegende dat de betrokkene verklaart een negatieve beslissing te hebben ontvangen van het CGVS en hiertegen geen beroep kon aantekenen. Overwegende dat blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene wel degelijk een beroep aantekende bij het RVV en deze de beslissing van het CGVS dd. 01.04.2010 bevestigde. Overwegende dat de betrokkene verklaart niet te kunnen terugkeren naar Kosovo omdat hij gezocht wordt door 3 personen waarbij er dient te worden opgemerkt dat betrokkene hiervoor geen enkel begin van bewijs voorlegt. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese unie en artikel 13 van het EVRM. Artikel 47 van het Handvest luidt als volgt: "Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht. Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden. Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. Rechtsbijstand wordt verleend aan diegene die niet over de toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen."

De invulling van artikel 47 is gelijklopend met de invulling van artikel 6 EVRM met het verschil dat het toepassingsgebied zich uitstrekt niet alleen over burgerlijke en strafrechtelijke materies maar ALLE materies die het Europees recht regelt waaronder dus ook het asielrecht. Artikel 13 van het EVRM luidt als volgt: Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel: "Eenieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie."

De regeringsbeslissing om de asielaanvraag in overweging te nemen vormt een kennelijk inbreuk door verwerende partij op de beginselen van het Europese procesrecht voortvloeiende uit artikel 47 van het Handvest en uit artikel 13 van het EVRM. Verzoeker kan zich dan ook niet akkoord verklaren met de motivering van de beslissing tot niet in overwegingneming van zijn asielaanvraag. Zo stelt verwerende partij ten onrechte dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure. Verzoeker dient immers belangrijke documenten neer om aan te tonen dat er wel degelijk nieuwe elementen zijn in het dossier. Zo legt verzoeker een verklaring neer (stuk 2) van een raadsman die stelt dat de vader van verzoeker op 7 april 2010 ernstig mishandeld werd door onbekende personen en dat hij dringend naar het hospitaal werd gebracht (stuk 3) om er verzorgd te worden. Zo ook legt verzoeker een medisch attest dd. 27 december 2010 neer (stuk 4) dat stelt dat de vader van verzoeker in behandeling is in het

hospitaal. In principe wordt er door de verwerende partij steeds gevraagd om de feiten die men aanvoert te staven aan de hand van documenten. Welnu, verzoeker doet dit. De nieuwe documenten die hij voorlegt steunen duidelijk zijn feitenrelaas.

Deze documenten tonen duidelijk aan de vader van verzoeker nog regelmatig wordt lastiggevalen en mishandeld door de personen die op zoek zijn naar zijn zoon. De vader van verzoeker weigert deze personen echter te vertellen dat zijn zoon naar België is vertrokken. Het betreft hier dus wel degelijk om belangrijke nieuwe gegevens waarmee men rekening dient te houden. Het feit dat verwerende partij hier geen rekening wenst te houden houdt kennelijk een inbreuk in op artikel 47 van het Handvest en artikel 13 van het EVRM."

2.1.2. Verzoeker voert een schending aan van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 13 EVRM. Ter ondersteuning van zijn middel houdt verzoeker voor dat de weigering om zijn asielaanvraag in overweging te nemen een 'kennelijke inbreuk' vormt op de 'beginselen van het Europese procesrecht'. In concreto stelt verzoeker dat de stukken die hij aanbracht bij zijn tweede asielaanvraag wel degelijk 'nieuw' waren en hier dus rekening had mee moeten worden gehouden. Hij meent dat het gegeven dat hier door het bestuur geen rekening mee zou zijn gehouden, een inbreuk uitmaakt op voornoemde rechtsregels. Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

"Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht. Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden. Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen."

Artikel 47 voornoemd heeft dan ook betrekking op het rechtsmiddel waarover de verzoekende partij beschikt om zich tegen een ten aanzien van hem genomen beslissing in rechte te voorzien. Deze bepaling heeft geen enkel uitstaans met de verplichtingen van het bestuur, wanneer deze een administratieve beslissing neemt, doch enkel met de aard van het beroep dat de verzoekende partij tegen een dergelijke beslissing kan instellen. Het bestuur, dat de in casu bestreden beslissing heeft genomen, is uiteraard geen 'gerecht' zoals daarvan sprake is in voornoemde bepaling. Evenmin maakte de tweede asielaanvraag van verzoeker een 'rechtsmiddel' uit, nu het een nieuwe aanvraag betrof en geen 'beroep' tegen een eerdere 'beslissing', waarover het bestuur dan als 'gerecht' zou oordelen. Verzoeker dwaalt in zoverre hij meent dat het bestuur bij het nemen van een bestuurlijke beslissing naar aanleiding van de door de rechtsonderhorige aangevraagde toekenning van een bepaald verblijfsrechtelijk voordeel, gebonden zou zijn door artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Eenzelfde bemerking dient te worden gemaakt voor wat betreft de voorgehouden schending van artikel 13 van het EVRM. Niet alleen is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk, nu artikel 13 E.V.R.M. geen rechtstreekse werking heeft en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt. Verzoeker toont geenszins aan dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van art. 13 E.V.R.M. Bovendien heeft deze bepaling betrekking op de aard van het rechtsmiddel ("recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel"), terwijl de in casu bestreden beslissing niet genomen werd naar aanleiding van enig 'beroep'.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel voldoet aan de vereisten van artikel 47 van het Handvest. De afdeling wetgeving bij de Raad van State heeft reeds gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 24 79/001, 323). Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (BS 2 juli 2008) het volgende gesteld: "Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, beschikt hij over een soortgelijke vernietigingsbevoegdheid en schorsingsbevoegdheid als die welke de Raad van State voorheen had. In dat geval treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter. In aangelegenheden bedoeld in artikel 39/2, § 2, oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een jurisdictionele toetsing uit, zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat

van correcte Juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk. EHRM 7 november 2000, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, § 58).”
Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van 1A van de Conventie van Genève betreffende de status van Vluchtelingen van 28 juli 1951 en de zorgvuldigheidsplicht. Verder pleegt verwerende partij ook een inbreuk op de motiveringsplicht. Verwerende partij hecht blijkbaar geen geloof aan de argumenten van verzoeker. Verzoeker legt nochtans stukken voor die zijn toestand bewijzen. Het feit dat de verwerende partij besloten heeft geen rekening te houden met deze belangrijke stukken, houdt derhalve een kennelijke inbreuk in op bovenvermelde artikelen.”

2.2.2. Vooreerst wordt vastgesteld dat verzoeker in zijn vage uiteenzetting niet toelicht waarom hij de schending aanvoert van artikel 1A van de Conventie van Genève, in zoverre het aanvoeren van de schending daarvan op zich al op ontvankelijke wijze zou mogelijk zijn. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van die laatste rechtsregel om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Betreffende de voorgehouden schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt er op gewezen dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft om de bestuurde een zodanig inzicht te geven in de motieven van die beslissing dat laatstgenoemde in staat is terdege te oordelen of het zinvol is zich tegen de beslissing te verweren met de door het recht ter beschikking gestelde middelen door aan te tonen dat de in de motivering tot uitdrukking gebrachte motieven niet gegrond zijn. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn tweede asielaanvraag niet in overweging is genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoeker komt in het middel niet verder dan louter te betogen “dat de verwerende partij besloten heeft geen rekening te houden met deze belangrijke stukken”, zonder te verduidelijken over welke stukken het concreet gaat. Een middel dat op zulk een summiere wijze is ontwikkeld laat de Raad niet toe zijn wettigheidscontrole uit te oefenen. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens Door geen rekening te houden met de concrete situatie van verzoeker, schendt de Vreemdelingendienst op manifeeste wijze artikel 3 van het EVRM. Verzoeker maakt deel uit van de Ashkali minderheid. Hierdoor is hij in zijn geboorteland vervolgingen moeten ondergaan en hij vreest terecht nieuwe vervolgingen te moeten ondergaan in geval van terugkeer. Het terugsturen van verzoeker naar zijn geboorteland zou derhalve een kennelijke inbreuk inhouden van artikel 3 van het EVRM.”

2.3.2. Wat de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet

concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 van het E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003).

Verzoeker betoogt louter dat hij behoort tot de Ashkali-minderheid en dat hij daardoor vervolgd wordt, zonder zelfs maar een begin van bewijs bij te brengen. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het E.V.R.M. heeft miskend.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC